

1,60 mk

PAAVOLAISTEN SUKUSEURA RY

BULEVARDI 11 A 10

00120 HELSINKI

Lähetä tämä ilmoittautumiskaavake tällaisenaan postissa!
Täytä rastit tarkasti ja muista nimet ja perheenjäsenten iät ja lukumäärät. Ilmoittautumisten pitää olla sitovia, sillä hotelli ei salli suuria muutoksia enää paikan päällä, vaan kaikkien täytyy toimia siten kuin ovat ennakolta ilmoittautuneet.

Tämän kaavakkeen on oltava perillä viimeistään toukokuun alkuun mennessä.

Sihteeri vastaa tiedusteluihin puh. 90-649 899.

Toimi nopeasti! Tule mukaan!

Paavolaisten Sukuseura ry.

Jäsenlehti n:o 10

Maaliskuu 1986

Sisällys:

Kehdosta hautaan ja Jäätynyt sydän	2
Seuramme tarkoituksesta	3-4
Ilta Pimiä	5-6
Oskari Kaakonkalvo, laulaja	7-12
Sara ja Kari, näyttelijät	13-16
Omistettu kaatuneille tiedustelulentäjille	17
Reinon kuva-aukeama	18-19
Moraneille	20
Palkintopokaalin tarina	21-22
Kirjallisuustutkimus Olavista	23-25
Tähdenvälejä	25-26
Elettiin Kaukolempiälässä	27-32
Johtokunta	33
Kutsu	34
Ilmoittautuminen	35

Kehdosta hautaan

Aavikko nukkuu sairasta untaan
tuuli kuljettaa aavikkoluntaan
kuolema yössä kulkee hiljaa
ääneti niittää uinuvaa viljaa
tähkälle tuskin ehtinyttä
oraalle auennutta.

Kohtalon armoilla Äiti ja lapsi
vaappuva vanhus jo harmaja hapsi
apua maailman oottavat turhaa
maailma turtunut heikoimmat surmaa.

Uolevi Paavolainen

Jäänyt sydän

Mikä olen, ihminen hyväosainen?
Tunnoton varas ja murhaaja
riistäjä köyhien ihmisten
ylensyöjä ja tuhlaaja.

Vuossadat sortanut Afrikkaa
sen lapsia saatellut kuolemaan
vain vahvemman osa oikeutenain
sieltä rikkauteni hain.

Oi luoja jo lopeta röyhkeytein
sulata jäänyt sydämeini
suo, että kaikkeni tehdä saan
puolesta kuolevain lasten ja maan.

Uolevi Paavolainen

SEURAMME TARKOITUKSESTA

Tänä vuonna tulee kuluneeksi puoli vuosisataa Paavolaisten sukuseuran perustamisesta Kivennavan Vuottaalla. Voimme pitää sitä melko kunnianarvoisena ikänä, sillä tietääkseni sukuyhdistysten perusteleminen talonpoikaisissa piireissä ei tuohon aikaan liene ollut yleistä. Mutta olihan joukossamme jo silloin myös niitä, jotka olivat käyneet kouluja ja tulleet kosketuksiin sen hyvin tiedostetun sukutradition kanssa, joka vuosisatoja oli vaikuttanut entisen sääty-yhteiskunnan etuoikeutetuissa piireissä.

Mutta suku ja sukulaisuus on pohjaltaan yleisinhimillinen asia, joka kuuluu kaikille ja periaatteessa koskettaa kaikkia samalla tavoin. Siksi talonpoikaisia traditioita vielä voittopuolisesti kantaneen Paavolaistenkin suvun oli täysin perusteltua liittyä yhteen seuraksi, joka tavoitti piiriinsä kaikki suvun jäsenet. Perustamisen hetkellä ehkä uskottiin entistä suuremmoisemman ajan olevan koittamassa isänmaalle ja Karjalan kannakselle. Sukuseuran perustaminen oli siinä yhteydessä osa maakunnallista kulttuurityötä. Mutta kävi toisin. Seuraa tarvittiinkin yhdyssiteeksi eri puolille maata hajaantuneen evakko-suvun jäsenten välillä.

Eräs seuramme tarkoituksista kuluneina vuosikymmeninä on edeltävässä virkkeessä tullutkin sanotuksi. Mutta ajan virta vyöryy eteenpäin. Yhä suuremmaksi kasvaa niiden suvun jäsenten luku, jotka ovat nähneet ensimmäisen aamunsa kanta-Suomessa ja jotka kotinaan pitävät sitä seutua, jossa lapsuuden leikit on leikitty. Siksi myös kannakselainen alkuperämme on ajan oloon muuttumassa historialliseksi tosiasiaksi, joka tosin ei koskaan voi muuksi muuttua, mutta jonka merkitys uusille sukupolville on todellisuudessa vähäisempi kuin meille, jotka olemme siellä syntyneet, siellä kasvaneet ja sieltä tulleet. Sukuseuramme, kuten kaikkien karjalaisten yhteisöjen on kohdattava kerran tämä tosiasia ja pohdittava tulevaisuuden näkymiään.

Mistään vaikeasta ongelmasta sukuseuramme kohdalla ei kuitenkaan ole kysymys. Suvun käsite on yksi ja jakamaton. Välillämme vallitseva ykseys ja tietynasteinen kohtalonyhteys perustuu luontoon ja sen lakeihin, eikä siten viime kädessä ole sidottu aikaan ja paikkaan. Jos joku meistä muuttaisi pysyvästi vaikka Australiaan, vaihtaisi kieltään ja kansalaisuuttaan, hän silti on ainainen suvun jäsen sääntöjemme edellyttämässä puitteissa. Näin suku ja sukulaisuus on jotakin äärettömän vanhaa ja ikiaikaista. Ei mitkään yhteiselämän muodoista, kansallisuudet, kielikunnat, valtiot tai uskonnot voi kilpailla iässä sen kanssa.

Mitä tällä on tekemistä nykytodellisuuden kanssa? Mitä muuta tehtävää kuin menneiden muistelemista on sukuseuralla, joka ei ole suoranaisten etuyhteisö eikä puolustamassa valta-asemia ja yhteisiä omistuksia, kuten sukuyhteisöt feodaaliaikana? Mihin todellisesti tarvitsemme toisiamme, kun jokaisella on työnsä, tuttavansa, harrasteensa, perheensä ja omaisten lähipiiri. Nämä ovat kysymyksiä, jotka meidän on asetettava itsellemme, jotta osallistumisemme suvun toimintoihin olisi enemmän kuin tapaa tai velvoitusta, jotta voisimme saada niistä sekä huvia että hyötyä.

Vastaukset näihin perimmäisiin kysymyksiin ovat niin laajoja, ettei niitä näiden rivien puitteissa ole mahdollista lähestyä. On itse asiassa tärkeämpää, että pohdimme vastauksia omin voimin kuin että saamme niihin valmiita vastauksia. Odotuksemme seuran suhteen ovat niin erilaiset. Eräs toteamus on kuitenkin esitettävissä lyhyen loppulausumankin puitteissa. Suvun ja sukuseuran tulisi merkitä sen jäsenille jatkoa siihen perusturvallisuuteen, joka meillä on suotu kodissa ja perheesssä, ei tosin samanlaisena vaan laajentuneena, jonkinlaisena turvallisuuden ulkopiirinä. Tässä mielessä sukuseura voi olla elämän taisteluissa voiman ja virkistuksen lähde ja siis yksilön kannalta myös "etuyhteisö".

Jaakko Paavolainen

ILTA PIMIÄ

Viime kesänä saavutti sukulaisemme Ilta Pimiä - uskomatonta kylläkin - 70 vuoden iän.

Ilta Maria Pimiä (T 219/233) syntyi Viipurissa 7.7.1915. Hänen kotipaikkansa oli kuitenkin Terijoki. Isä Aleksanteri (Sasu) Pimiä, Terijoen yhteislyseon uskonnon lehtori, ja äiti

Mari, o.s. Paavolainen, olivat Kivennavalta kotoisin; perheessä oli Illan lisäksi kolme poikaa. Ilta on kuvannut lapsuutensa kotia ja ympäristöä hauskaasti ja mieleenpainuvasti kirjassa "Terijoki - unelma ennen myrskyä" (1984). - Kouluaikana hän muun ohessa harrasti voimistelua, lauloi kuorossa ja toimi partiossa. Voimistelujuhilla Helsingissä hän ryhdikkäänä kantoi Terijoen Naisvoimistelijoiden lippua.

Ylioppilaaksi Ilta tuli 1935. Seuraavan talvikauden hän vietti vielä Terijoella käyden erilaisia kursseja, mutta v. 1936 hän alkoi opiskella Helsingin yliopistossa alempaa oikeustutkintoa varten ja valmistui vähän ennen sotaa v. 1939.

Talvisodan syttyessä Ilta oli ilmavalvontalottana Terijoella. "Lähtekää kävelemään kohti Viipuria!" kuului käsky lotille, joiden oli lähdettävä taistelualueelta. Halilan parantolan ilmavalvontatornista he näkivät, miten Terijoki paloi. Myöhemmin lotat olivat Ihantalan kirkon tornissa, jota kerran vihollisen hävittäjäkonekin tulitti.

Mari ja Sasu Pimiä asuivat v. 1940-45 Lahdessa, jonne Terijoen yhteislyseo oli siirtynyt muuttuen nimeltään Kannaksen yhteislyseoksi. - Ilta oli virassa Lappeenrannan kaupunginhallituksessa, kun jatkosota alkoi. Viipurin valtauksen jälkeen hän

oli ensimmäisiä naisia, jotka menivät vallattuun kaupunkiin. Myöhemmin hän pääsi Terijoelle lottatöihin. Kodin rakennuksesta oli vain sauna jäänyt jäljelle. Eteläinen Kannas oli siviiliväestöltä kiellettyä aluetta, mutta jollain keinoin äiti-Marikin sinne tuli, asusti saunassa ja viljeli puutarhaansa.

Jonkin aikaa Ilta oli töissä Viipurin työvoimapiirissä, siirtyi sitten Helsinkiin valtion tapaturmatoimistoon ja ennen pitkää patentti- ja rekisterihallitukseen. Viimeksi mainittu virasto evakuoitiin joksikin aikaa Pohjanmaalle v. 1944.

Vuonna 1947 Ilta Pimiä tuli sosiaaliministeriöön notaariksi. Hän joutui käsittelemään koulutusasioita, mm. sotaorpojen koulutuksen järjestelyä. Kun perustettiin sosiaalhallitus, hän siirtyi osastonsa mukana uuteen virastoon. - Ilta tunsu tarvetta ryhtyä uudelleen opiskelemaan työn ohella. Hän aloitti opinnot historiallis-kielitieteellisessä osastossa ja sai vuonna 1960 valmiiksi filosofian kandidatin tutkinnon. Pääaineena oli kotimainen kirjallisuus, lisäksi oli arvosana psykologiassa, sosiaalipolitiikassa, sosiologiassa ja kasvatusopissa. Tutkinnolla oli merkitystä, paitsi omakohtaisesti, myös virkauralla. Kun Valtion opintotukikeskus perustettiin, Ilta toimi siellä esittelijänä.

Ilta on jatkuvasti harrastanut liikuntaa, mm. tennistä ja uintia. Teatteri, kirjallisuus ja konsertit ovat mieluisia harrastuksia, sekä ennen muuta kielet ja matkustaminen. Heti sodan jälkeen alkoivat työleiri- ja liftausmatkat ulkomaille. Vuonna 1950 Ilta oli Itävallassa ja Sveitsissä YK:n vaihto-ohjelmaan pohjautuvalla tutustumis- ja opintomatalla. Sen jälkeen seurasivat lukuisat turistimatkat eri puolille maapalloa, mieluisimpana muistissa ehkä Japanin matka vuonna 1960. - Eläkepäiviään Ilta viettää Helsingissä jatkaen harrastuksiaan sekä tavaten sukulaisiaan ja ystäviä yhta pirteänä kuin ennenkin.

Ritva Paavolainen

OSKARI KAAKONKALVO, laulaja

Vuosisadan alussa toimi Helsingissä kanttorina sukumme piiriin kuuluva Oskari Kaakonkalvo, ent. Kruskopf, jolla oli niin komea ääni, että hän piti konsertteja ja esiintyi myös oopperaulajana.

Oskar Kruskopf syntyi 30.12.1866 Ristiinassa, jossa hänen isänsä oli lukkarina. Perhe siirtyi vuonna 1869 Johannekseen. Oskar kävi neljä luokkaa Viipurin suomalaista lyseota. Nuorukaisena hän toimi useaan otteeseen kansankoulunopettajana, menestyen hyvin tehtävissään. Luontainen musikaalisuus ja isän esikuva vaikuttivat varmaankin ammatin valintaan. Niinpä Oskar kävi Turussa "lukkari- ja urkunisti-koulun" ja sai sieltä "lähtö-todistuksen" vuonna 1888.

Vuonna 1891 Kruskopf pääsi kotimaakuntaansa, Valkjärven seurakuntaan lukkariksi. Virkansa ohella hän opiskeli Helsingin Musiikkiopistossa 1893-95. Pääaineena oli soololaulu, jota opetti Abraham Ojanperä. Yleisen musiikkioopin opettajana toimi Jean Sibelius! - Lisäksi Kruskopf opiskeli yksinlaulua Saksassa, Dresdenissä, seitsemän kuukautta vuonna 1898 sekä myöhemmin (1906) kuukauden Berliinissä.

Valkjärveltä käsin Oskar ilmeisesti tutustui Kivennavan kirkonkylän maakauppiaan Pietari Paavolaisen vanhimpaan tyttäreen, komeaan suurisilmäiseen Katriin. Avioliitto solmittiin v. 1897. Pariskunnalle syntyi kaksoset, tyttö ja poika, mutta he kuolivat syntyessään, ja äitikin oli menehtyä heidän mukanaan. Oskar ja Katri Kruskopf jäivät lapsettomiksi.

Vuonna 1900 Oskar siirtyi Kuopion maaseurakunnan lukkariksi. Katrin vanhemmat olivat kuolleet, ja nuorimmat sisarukset, Mari ja Erkki, muuttivat Kuopioon voidakseen käydä oppikoulua vanhimman sisaren äidillisessä hoivassa.

Kuopion aika ei jäänyt pitkäksi. Pääkaupungissa oli jo 1901 kanttorin virka avoinna. Vasta v. 1904 asia ratkesi, ja Kruskopfista tuli Helsingin Vanhan kirkon kanttori. Asunto hankittiin uudesta talosta, Vladimirinkatu (nyk. Kalevankatu) 33, josta oli vain kolmen kadunkulman matka Vanhaan kirkkoon. Katri-tädin ja Ossi-sedän kodista tuli lähisukulaisille tärkeä tukikohta vuosikymmenien ajaksi. - Nimi Kruskopf suomennettiin harvinaiseen ja romanttiseen asuun Kaakonkalvo vuonna 1906, jolloin maassa oli suuri nimien suomentaminen käynnissä, mutta jolloin myös Ossi täytti 40 vuotta.

Vuonna 1905 oli tapahtunut seurakuntien jako suomen- ja ruotsinkielisiin, jolloin Oskarin virka muuttui Pohjoisen suomalaisen seurakunnan kanttorin viraksi, ja velvollisuuksiin kuului joskus myös Nikolainkirkossa (nyk. Tuomiokirkossa) toimiminen. Hänen mahtava äänensä kantoi suureksikin kirkossa, ja hänen johtamansa Nikolainkirkon kuoro lauloi juhlapäivinä. Virkansa hoidossa Oskari Kaakonkalvoa luonnehdittiin erinomaisen tunnolliseksi, utteraksi ja innostuneeksi.

Hänellä oli kiinnostusta ammattiinsa myös laajemmin. Hän oli mm. perustamassa Kanttori-urkuri-yhdistystä ja toimi sen ensimmäisenä puheenjohtajana. Vuosina 1915-16 Kaakonkalvo opetti yliopiston teologisessa tiedekunnassa veisuuta ja messuamista tuleville papeille. V. 1916, 50-vuotispäivänsä aikoihin, hän sai ansioistaan director cantuksen arvonimen.

Jälkipolvia erityisesti kiinnostava puoli Oskari Kaakonkalvossa ovat hänen lauluesityksensä viran ulkopuolella. Hänhän oli kehittänyt ääntään tarmokkailla opinnoilla jo 1890-luvulla ja samalla tutustunut maan johtaviin musiikkimiehiin. - Hän antoi useita konsertteja, joista ainakin yhden jo v. 1901, siis kanttorin vaalin ollessa vireillä, Oskar Merikannon säestäessä Uudessa kirkossa (nyk. Johanneksenkirkossa). Merikanto oli muun ohessa Uuden kirkon urkuri.

Oskar Merikanto oli keskeisiä voimia siinä musiikkipiirien joukossa, joka alkoi puuhata omin suomalaisin voimin tehtäviä oopperaesityksiä Helsinkiin. Lisäksi hän ja Armas Launis sävelsivät omat suomalaiskansalliset oopperansa: Merikanto oopperan "Pohjan neiti" (1899) ja Launis "Seitsemän veljestä" (1912).

Kaakonkalvon muhkea olemus ja komea bassobarytoni (äänilä F-fis) olivat omiaan myös oopperaan. Hänellä näyttää olleen vuosien mittaan ainakin neljä oopperaroolia. Ensimmäinen on ollut Richard Wagnerin oopperassa "Tannhäuser", jossa hän on laulanut Maakreivin roolin. Ensi-ilta oli 2.3.1904, hieman ennen kuin hän astui kanttorin virkaansa, ja näytännöt olivat Kansallisteatterissa. Vuonna 1908 esitettiin Oskar Merikannon "Pohjan neiti", ensin Viipurin laulujuhliilla ja sitten Helsingissä, Suomalaisessa oopperassa. Siinä Kaakonkalvolla on ollut Antero Vipusen rooli. Armas Launisen "Seitsemässä veljeksessä" (1912) hänellä ilmeisesti myös on ollut rooli, mutta siitä ei tällä hetkellä ole tarkempaa tietoa käytettävissä. Puutteelliset ovat tietomme myös neljännessä roolista, joka sisältyy Wagnerin "Valkyrioihin", mutta oheinen kuva puhukoon puolestaan. Turkikset, sarvikypärä, keihäs - voiko muhkeampaa ja "tyypillisempää" oopperahahmoa kuvitellakaan!

Oskari Kaakonkalvo oopperassa "Valkyyria"

Oskari Kaakonkalvo oopperassa "Tannhäuser"

Oskari Kaakonkalvon elämä ei muodostunut pitkäksi. Hän kuoli jo 56-vuotiaana, 15.1.1923. Ajan tavan mukaan oli sanomalehdissä tarkka selostus, paitsi vainajan elämäntyöstä, myös erikseen hautajaisista. Sukulaisia kiinnostanee seikkaperäinen luettelo arkunkantajista. Juhlallisissa hautajaisissa heitä tarvittiin kaikkiaan 32, koska jokaisessa neljästä eri vaiheesta - kotoa neljännessä kerroksesta ruumisvaunuihin, sitten hautajaissaatossa kulkemisen jälkeen vaunuista kappeliin, siunauksen jälkeen kappelista vaunuihin ja taas vaunusta hautaan - oli eri kantajat. Ensin sukulaisten nimiä: ylioppilas Lauri Paavolainen, hra Arvi Paavolainen, kadetti Arra, farmaseutti Paavolainen, maisteri Paavolainen, opettajat E. ja A. Paavolainen, kauppias Kääpä, liikemies Paavolainen, maisteri Pimiä. Siunauksen jälkeisistä arkunkantajista poimittakoon tunnetuimmat: säveltäjä Otto Kotilainen, toimittaja Evert Kaitila, tri A. Ruotsalainen, professori Ilmari Krohn, taiteilija Eino Rautavaara, maisteri Edvard Richter, taitelija E. Mårtensson. - Ruumiinsiunauksen kappelissa toimitti tohtori Erkki Kaila, avustajanaan pastori Jooseppi Arra. Tohtori Kaila puhui vainajan uskollisuudesta velvollisuuksien täyttämistä kohtaan. Haudalla puhui omaisten puolesta tuomari Pekka Paavolainen.

Katri Kaakonkalvo eli yli kolmekymmentä vuotta leskenä, lukuisien sukulaistensa kunnioittamana ja rakastamana Katri-tätinä. Viimeiset vuodet hän asui seurakuntien vanhainkodissa Käpylässä. Hän kuoli 20.5.1954. - Ossi-sedän ja Katri-tädin hautaus on Helsingin Vanhalla hautausmaalla, aivan lähellä Karjalaa jääneiden vainajien muistomerkkiä.

Ritva Paavolainen

SARA JA KARI, näyttelijät

Kun vuonna 1979 suunniteltiin suurta Kalevala-aiheista televisiosarjaa "Rauta-aika", etsi ohjaaja Kalle Holmberg pitkään ja huolellisesti tyttöä, joka sopisi Ainin rooliin. Lukuisien muiden ohella nuori Sara Paavolainen (T 90/627), saman kevään ylioppilas, pyydettiin koekuvauksiin, ja hän sai osan. Ainin veljeä Joukahaista eli Joukoa näyttelemään oli jo aikaisemmin valittu Kari Heiskanen, joka juuri oli valmistunut teatterikoulusta. "Rauta-ajan" filmauksessa Sara ja Kari tutustuivat toisiinsa, ja myöhemmin he solmivat avioliiton.

Kari Heiskanen on näytellyt helsinkiläisessä Ryhmäteatterissa jo kuusi vuotta. Hänellä on ollut myös useita elokuvarooleja, mm. pääosa filmissä "Jousiampuja", jossa Åke Lindman näytteli toista pääosaa. Suuri yleisö tuntee hänet parhaiten TV:n viihdeohjelmista, sellaisista kuin "Velipuoliku" ja "Mutapainin ystävä", joissa hän on ollut yhtenä keskeisistä näyttelijöistä.

Sara kävi teatterikoulun 1980-84. Sen aikana hän näytteli eräissä Ryhmäteatterin produktioissa, mm. Shakespearen "Kesäyön unelmassa", joka kesällä 1983 esitettiin Suomenlinnassa.

Siinä Sara ja Kari olivat nuoret rakastavaiset Helena ja Demetrius. - Tärkeä rooli Saralla oli Ryhmäteatterin näytelmässä "Tähti sumussa", joka on esitetty myös televisiossa. Tänä talvena Sara näyttelee Helsingin Kaupunginteatterissa.

Keskustelemme Saran ja Karin kanssa näyttelijän työstä. Pikkuinen Saimi konttaa ja jokeltelee lattialla. Kari kertoo olleensa kouluaikana vilkas, "varsinainen kauhukakara", esiintyneensä luokkatovereille välitunnilla ja päättäneensä yläluokilla, että pyrkii teatterikouluun. Hän pääsikin sinne ensi yrittämällä, heti ylioppilaskeväänään.

Sara sanoo: "Minä olin sulkeutunut lapsi". Ahdistus on se, minkä takia teen tätä työtä. Koulunkäynti oli ongelmallista, mutta Helsingin yhtenäiskoulu osoittautui minulle oikeaksi paikaksi. Esiintymistilanteet olivat vaikeita, ja vieläkin vaatii paljon itsensä voittamista, jos pitää esittää jotain yksin, omana itsenään". Saran äiti Tytti Paavolainen on radiotoimittaja, ja pari ohjelmaa radioon Sara teki kouluaikana. Kotona kävi paljon vanhempien ystäviä, mielenkiintoisia ihmisiä, ja virikkeitä oli tarjolla runsaasti.

Millaista on olla näyttelijä? Mitä ammatti vaatii?

Kari: "Tämä on arkinen ja raskas ammatti. Siinä ei ole mitään sädekehää. Se on rutiinia ja raadantaa, tietysti samalla etuoikeutettua ja mielenkiintoista".

Sara: "Samalla se on hyvin velvoittavaa. Oma tai lapsen sairas ei voi olla esteenä, näytäntöön on mentävä".

Näyttelijöillä on kuusipäiväinen työviikko. Heidän päivittäinen työaikansa on kaksiosainen: harjoitus klo 11-15 sekä klo 18-22. Jos illalla on harjoituksen sijasta näytäntö, voi illan työaika venyä paljon pitemmäksikin. Kaupungilla asioiminen ja kotityöt on vaikea ehtiä, ja lapsi tarvitsee iltaisin hoitajan. Elämä täytyy ohjelmoida viikkoja etukäteen, ja aina täytyy muistaa, että illalla oleva näytäntö on kaikkein tärkein asia, jota mikään muu ei saa häiritä.

Kari: "Tämä on kokonaisvaltainen ammatti, ja se on sen paras puoli. Kun tekee mielenkiintoista roolia, niin silloin voi unohtaa kaiken muun, purkaa kaikki paineet ja aggressiot ja samalla saa täyden tyydytyksen".

Ovatko toiset roolit mieluisampia kuin toiset? Kari: "Totta kai, kyllä se täytyy voida myöntää". Sara: "Mieluisin roolini on ollut Tähti sumussa - näytelmän vanha, kuivakka Eeva, koska siinä sain esittää aivan toisen ikäistä ja toisissa oloissa elänyttä ihmistä kuin itse olen. Mutta kaikilla rooleilla täytyy olla tukipisteet omassa persoonassa, täysin irti itseltään ei tietenkään voi päästä".

Entä materiaali? Mistä nuori näyttelijä ammentaa aineistoa voidakseen esittää erityyppisiä ihmisiä, eri-ikäisiä, eri ympäristössä eläviä?

"Ilmeisesti tarkkailee ihmisiä alitajuisesti koko ajan. Huomiokyky kehittyy ja herkistyy, kadulla ja kaupoissa nähdystä ihmisistä tarttuu jotain mieleen. Roolia tehdessä täytyy myös hallita kokonaisuus: miten juuri tällainen ihminen elehtii, millaisia äänenpainoja käyttää", Sara pohdiskelee.

Miten voimakkaasti ohjaaja vaikuttaa näyttelijän työntekoon? "Ohjaajat ovat erilaisia. Joskus täytyy tehdä rooli tarkalleen ohjaajan mielikuvan mukaan. Toinen ohjaaja taas ohjaa näytelmää ja antaa näyttelijän kehittää roolin itsekseen, oman itsensä kautta".

Tarvitsetteko jatkuvaa fyysistä treenausta, kuntoilua tai liikuntatunteja?

"Ei välttämättä juuri sellaista, mutta kyllä näyttelijän on ylläpidettävä kuntoa. Ammatti vaatii energisyyttä ja ennen kaikkea henkistä vireyttä. Joka kerta näyttämöllä ollessa täytyy jokainen liike, askel ja asema ratkaista ja tehdä juuri sillä hetkellä. Näyttelijän työväline on hän itse, kokonaisuudessaan."

Nuoren perheen yhteinen vapaapäivä, ensimmäinen pitkään aikaan, osoittautuu sekin kiireiseksi. On lähdettävä tutustumaan uusiin esiintymistarjouksiin. Kiitos keskusteluhetkestä, Sara ja Kari!

Ritva Paavolainen

Omistettu kaatuneille tiedustelulentäjille

On jo kaukana kohtalonovat vuodet
mutt' ne haavat ei parane hevin
ne vihlovat muistoja menneitä tuoden
nyt arpeni auki revin.

On säkeeni veljet teille
joill' ammuin soivat jo urut
muistoteksteissä unohtuneille
jää kakusta teille vain murut.

Ette pudotuksista käyneet kiistaa
oma koneenne pysyi ilmassa juuri
se oli muille helppoa riistaa
sillä selvitä voitto jo suuri.

Vihollispartion yllättäessä
olitte yksin useita vastaan
nopeita koneita piirittämässä
teillä Lysander ainoastaan.

Lensitte myrskyissä päivän ja yön
jouduitte matalaan säähän
kunnes, jälkeen tuskan ja työn
tulitte matkanne päähän.

Uolevi Paavolainen

ÄITIENPÄIVÄNÄ
Viipurissa 1938

1.Rivi Raimo Tiainen
vas. (vanh.Toini os.P:nen ja Sulo Tiainen)
Salme Sundström os.Kaukinen
(vanh.Anna os.P:nen ja Juho K:nen)
Helena Paavolainen os.Hiilinen
Oili Tilli os.Laineela
(vanh.Hanna os.P:nen ja Pekka L:la)
Vieno Koski os.Kaukinen
(vanh.Anna os.P:nen ja Juho K:nen)
Orvokki Salminen os.Laineela
(vanh.Hanna os.P:nen ja Pekka L:la)

2.Rivi Onerva Holopainen os.Laineela
vas. (vanh.Hanna os.P:nen ja Pekka L:la)
Anna Kaukinen os.Paavolainen
Reijo Paavolainen (Eiran sylissä)
Eira Kilgast os.Paavolainen
Tyyne Paavolainen os.Räisänen
Pekka Laineela
Hanna Laineela os.P:nen
Olavi Laineela
Viljo Paavolainen T.74.

3.Rivi Valter Kilgast
vas. Juho Kaukinen
Juho Paavolainen T.72.
Emma Paavolainen
os.Liski
Elin Paavolainen
os.Hartikainen
Eino Paavolainen T.71.

T.108 Johannes Edv.Mikonp.Paavolainen
s.24.5.1911 Vuottaa Lehtola
asuu Valkeakoskella 15/12-44 alkaen
vaimo Aini Onerva os.Oravala

T.437 kuva otettu 1909

Pekka Matinp.Paavolaisen
vaimo Loviisa os.Siikander
s.15.4.1879 Kivennavalla
k.20.1.1954 Hämeenlinnassa

T.55 kuva otettu 12.9.1914

Pekka Matinp.Paavolainen
s.31.12.1876
Kivennapa,Tirttula
k.4.12.1925 Kellomäellä
Toiminut poliisina Kellomäellä

Kuva otettu häähäpäivänä
11.7.1920 Kivennavalla

Juho Matinp. T.43
Paavolainen
s.2.7.1887
Kivennapa,Vuottaa
k.7.11.1957 Pälkäne

vaimo T.322
Aina os.Termonen
s.16.4.1893 Kivennapa
k.29.5.1978 Pälkäne

Sotien jälkeen asuivat
omalla tilallaan
Pälkäneellä Kollolassa

Moraneille

Sota alkoi käydä jo loppua kohti
Hirvas jätettiin silmät veessä
Äänislinnasta lento Värtsilään johti
emme arvanneet mitä on eessä.

Oli vihollisella nyt uudet aseet
eivät tasoissa olleet enää taseet
Kun vihollinen ylivoimalla
alkoi hallita sotaa taivaalla
Nyt Morane-lentueen kellot soi
se katkerimman kalkin joi
omat koneet jo museotavaraa
vastassa pilvenä Aerocobraa
kohta puolet omista ammuttu alas
kaksi jos lähti vain toinen palas
oli selvää jo, sota hävitty on
mutt' me kuulimme käskyjä kohtalon
asui noutaja meillä kuin kotonaan
jakoi kutsuja kullekin vuorollaan
lentoreititkin kai sen laatimaa:
Hautavaara-Kirkkoniemi-Kuolismaa
sen varrelta tietoja toimme
veljien haudoille multaa loimme
ei tähyilty enää tulevaisuuteen
elettiin vain aamuun uuteen.

Oli armoton kohtalon laki
sen hulluus vertaistään haki
kaks' konetta kolmekymmentä vastaan
toinen palas
luoja armahti lastaan.

Omat tappiot, uskomattomat
yksitoista - neljästätoista
se on paljon kolmessa kuukaudessa.

Uolevi Paavolainen

PALKINTOPOKAALIN TARINA

Kuvassa näemme isoisän ja
pojantyttären sekä pokaal-
lin, jolla on oma mielen-
kiintoinen tarinansa.

Sukumme jäsen Juho Paavo-
lainen (T 49/72, synt. v.
1907), kotoisin Joutseläs-
tä, asui ennen sotaa Vii-
purissa ja kuului urheilu-
seura Viipurin Reippaa-
seen. Hänen lajinsa olivat
kuulantyöntö ja kiekon-
heitto.

Vuonna 1933 lahjoitti johtaja Mankki seuralle komean kierto-
palkinnon, yleisurheilun harrastajien tavoiteltavaksi. Sääntö
oli, että se saisi palkinnon lopullisesti haltuunsa, jonka
pistemäärä yleisurheilussa kunakin vuonna olisi paras, joko
viitenä vuonna kaikkiaan tai kolmena peräkkäisenä vuonna. En-
simmäisen kerran voitti Eero Tuomela v. 1934, samoin v. 1935,
mutta sitten Juho Paavolainen sai vuoden parhaan pistemäärän
kolme kertaa peräkkäin - 1936, 1937, 1938 - ja sai pokaalin
omakseen.

Talvisodan alettua jäivät palkinnot ja paljon muutakin tavaraa
Viipuriin, kun Juhon vaimo ja pieni poika Reijo lähtivät siel-
tä. Juho itse oli sodassa. - Jatkosodan aikana syksyllä
1941, kun Viipuri oli vallattu takaisin, majaili Juhon asun-
nossa suomalaisia upseereita. Eräs heistä, kapteeni, näki ik-
kunasta, miten venäläinen sotavanki löysi pihalta roskakasasta

jonkin suuren kiiltävän esineen ja piilotti sen manttelinsa alle. Kapteeni huusi ikkunasta ja käski vangin tuoda esineen hänelle. Se oli pokaali, ja kapteeni pani sen pöydälleen.

Jossakin vaiheessa Juho Paavolainen kutsuttiin taloon käymään, koska se oli ollut hänen asuntonsa. Nähdessään pytyn kapteenin pöydällä hän sanoi: "Tuo on minun omaisuuttani". Hänen oli kuitenkin vaikea todistaa sitä, koska siinä ei ollut niitä "prenikoita", joihin voittajien nimet ja vuosiluvut oli kai-verrettu. Samoin kannen nuppi oli poissa. - Kolmen henkilön todistettua, että pokaali oli Juhon, hän sai sen haltuunsa.

Nykyään Kokkolassa asuvan Juho Paavolaisen pojantytär Anne Käsäskangas (T 120/526) on etevä kiekonheittäjä, useihin maotteluihinkin osallistunut. Reijo, hänen isänsä (T 72/120), valmentaa Annea edelleen.

Isoisä Juho on tietenkin kiinnostuneena seurannut Annen urheiluuraa, joka selvästi liittyy häneltä perittyihin taipumuksiin, koska lajikin on sama, kiekko. Juho oli pannut määräksi, että jos Anne heittää 62 m, niin pytty on hänen. Viime vuonna Anne ylitti tuon rajan, ja pokaali ojennettiin juhlaallisesti Annelle.

Kuvassa ovat isoisä Juho ja pojantytär Anne, kädessään monia vaiheita kokenut pokaali (lisäksi Annella on kädessään palkintolautaset erästä ajankohtaisesta kilpailusta).

KIRJALLISUUDENTUTKIMUSTA OLAVISTA

Opiskeltuani vuosia kotimaista kirjallisuutta Tampereen ja Helsingin yliopistossa koitti se päivä, jolloin oli ryhdyttävä "gradun", loppututkielman tekoon. Aiheekseni valitsin monestakin eri syystä Olavi Paavolaisen "Synkän yksinpuhelun". En kuitenkaan kohdistanut huomiotani itse kirjaan, joka kyllä kannattaa lukea sellaisenaan, vaan siihen kuohuvaan vastaanottoon, jonka sen ilmestyminen sodan jälkeisessä Suomessa vuonna 1946 synnytti. Näin sukuseuran lehdessä lienee paikallaan luoda pikainen silmäys tutkimuksen tuloksiin.

"Synkkä yksinpuhelu" herätti kohua jo ennen ilmestymistään, ja kun se viimein tuli julkisuuteen, siitä kirjoitettiin poikkeuksellisen innokkaasti puolesta ja vastaan. Tutkimukseni lähdemateriaalina on 72 siitä julkaistua kirjoitusta vuosilta 1946-1947. On selvää, että tähän joukkoon mahtuu jos jonkinlaista mielipidettä, mutta on myös seikkoja, joista huomattavan monet kirjoittajat olivat yhtä mieltä. Peräti 30:ssä kirjoituksessa sanotaan, että Paavolainen on poikkeuksellisen hienosti kuvannut Karjalan luontoa ja kulttuuria tehdessään retkiä vallattuun Aunukseen ja Itä-Karjalaan. Nekin, jotka pitivät kirjaa muuten epäilyttävänä tai poliittisesti kyseenalaisena, antoivat täyden tunnustuksen tässä asiassa. Maise-makuvaajana Paavolaisen todettiin olevan kansainvälistä tasoa.

Aikalaisten oli vaikea kuitenkin ymmärtää Paavolaisen poikkeuksellista asemaa sodan aikana. Hänhän palveli suurimman osan jatkosodasta Päämajassa tiedotuspseerina ja seurasi sotatapahtumia suurelle yleisölle tuntemattomista ulkolaisista tai muuten salaisista lähteistä käsin. Kirjan lukijoiden oli vaikea käsittää, että hän näistä syistä tiesi asioita aikaisemmin kuin sotasensuurin kautta tulevan virallisen tiedotuksen varassa eläneet rivikansalaiset. Tästä aiheutuivat lukuisat epäilyt päiväkirjan aitoudesta. Paavolaista syytettiin jälki-viisaaksi, hänen väitettiin kirjoittaneen päiväkirjan vasta sodan lopputuloksen, Saksan häviön, ollessa selvillä. Mitään todellisia perusteluja näille epäilyille ei kukaan ole kuiten-

kaan kyennyt osoittamaan, päin vastoin lukuisat tutkimuksen kuluessa paljastuneet yksityiskohdat osoittavat päiväkirjan hämmästyttävän todenmukaisuuden.

Poliittisissa puoluelehdissä esiintyvä kirjoittelu oli varsin sekalaista. Pelkästään myönteisiä arvioita esiintyi vain kahden poliittisen ryhmän lehdissä: sekä suomenruotsalainen lehdistö että vasta perustetun SKDL:n lehdet olivat varauksettoman myönteisiä. Muissa puoluelehdissä esiintyi tasaisesti sekä myönteistä että kielteistä kirjoittelua. Esimerkiksi kokoomuslaisissa lehdissä julkaistiin 3 myönteistä ja 8 kielteistä arvostelua. Sitoutumattomat lehdet jakautuivat tasaisesti myönteisiin ja kielteisiin. Suurin lehti Helsingin Sanomat julkaisi jouluaaton numerossa erittäin laajan ja varauksettoman myönteisen arvion teoksesta. Sen oli kirjoittanut toimittaja Leo Tiainen, joka luonnehti lukukokemusta vapauttavaksi sodan järkyttäviä kokemuksia vasten.

Nykyisissä kirjallisuudenhistorioissamme kerrotaan, että kirjailija ja kulttuuripersonallisuus Olavi Paavolainen vaiken, lakkasi kirjoittamasta siksi, että hänen pääteoksensa Synkkä yksinpuhelu sai niin kielteisen vastaanoton. Tutkimukseni valossa tämä väite osoittautuu epäilyttäväksi. On totta, että vastaanottoon sisältyy joitakin äärimmäisen törkeitä henkilökohtaisia hyökkäyksiä Paavolaista vastaan, esim. nimimerkki Pentti Hilli (V.A. Koskenniemi) ja sosiaalidemokraatti Olavi Siippainen käyttivät todella karkeaa kieltä mustatessaan kirjailijaa. Mutta kun tiedämme Paavolaisen aikaisemman toiminnan Suomen kirjallisuuden "kauhukakarana", ja skandaalien synnyttäjänä, tuntuu jotensakin epätodennäköiseltä, että hän olisi antanut joidenkin maaseutulehtien lapsekkaiden skribenttien musertaa itsensä henkisesti. Hän oli ansiokkaan päivätyönsä Suomen kulttuurielämässä tehnyt, raskaan sodan ja päiväkirjanpidon uuvuttama, hän vaiken, koska ei tuntenut enää tarvetta sanoa mitään, ja omistautui uudelle työlleen Yleisradion teatteriosaston päällikkönä.

Niille sukuseuran jäsenille, jotka ovat aiheesta syystä tai toisesta erityisen kiinnostuneita, voin valokopiointi- ja kansikustannuksia (85 mk) vastaan toimittaa gradustani kopion. Tilaukset lähetysosoitteineen voi jättää sukuseuran sihteerille Ritva Paavolaiselle. Juhlakokouksessa tavataan!

Paula Paavolainen

T ä h d e n v ä l e j ä

*

Seuran entinen esimies Reino Paavolainen täytti viime heinäkuussa 75 vuotta. Hän on monet vuodet yhdessä puolisonsa Maj-Liisan kanssa tehnyt suvun jäsenistä kortistoa; voi kenties sanoa, että se on ollut hänen eläkevuosiensa pääharrastus. Se on vaatinut paljon aikaa ja sitkeyttä ja tuottanut korvaamattomia tuloksia meidän kaikkien hyödyksi ja seuran toiminnan tueksi. - Sukuseuran johtokunta anoi Kivennapa-Säätiöltä stipendiä sukututkimusta varten, ja saatu summa, 2.500 markkaa, luovutettiin tunnustuspalkintona Reino Paavolaiselle hänen syntymäpäivänään, kiitokset ansiokkaasta työstä.

*

Seuran kunniajäsen Oma Martti Paavolainen sai marraskuussa Kalevalaseuralta tunnustuspalkinnon arvokkaasta perinteen talentamisesta. Palkinto on kuvanveistäjä Heikki Häiväojan muotoilema plaketti. - Martti on nuorena kiertänyt Suomea ja piirtänyt muistiin kaikki erilaiset puiset hautaristit, mitä Suomen kirkkomailloilla oli. Lisäksi hän jatkuvasti kerää kansainvälisiltään tietoja vanhoista Kivennavan oloista.

*

*

Katri Veltheim on saanut Svinhufvudin muistosäätiöltä kunnia-plaketin kirjastaan Kultainen Rinkeli, joka ilmestyi toista vuotta sitten.

*

Sitten tieto sukulaisen saavutuksesta kuvataiteen alalla: Oulaisiin on pystytetty kuoromusiikin 100-vuotismuistomerkki v. 1982. Se on valmistettu mustasta graniitista ja teräsputkesta. Monumentin suunnittelusta oli julistettu kilpailu, jonka voitti Esko Suutari, peruskoulun luokanopettaja. - Esko Suutarin isän, Antin, äiti on Katri Olavintytär Suutari, o.s. Paavolainen (T:lta 15).

*

Niin, hyvät lukijat, tässä tämä lehtemme taas on. Kirjoitusten aiheet voisivat olla monipuolisempia, samoin kirjoittajina voisi olla paljon useampi henkilö. Tätä mieltä varmaan olette, ja samaa mieltä ovat toimittajatkin. Mutta kuinka asiaa autettaisiin? Näemme vain yhden keinon: että te, hyvät sukulaiset, ottaisitte yhteyttä tänne päin ja kertoisitte asioista ja tapauksista, joita lehdessä olisi mukava käsitellä. Ensi kesän sukkokokouksessa voisimme saada uusia ideoita sekä tietoja sukulaisien harrastuksista, töistä ja kokemuksista. Tulkaa juttelemaan ja tekemään ehdotuksia! Myös puhelimella (90-649 899) voi aina ottaa yhteyttä.

ELETTIIN KAUKOLEMPIÄLÄSSÄ

LUKIJALLE: Näitä rivejä ei ole tarkoitettu kertomukseksi, vaan eräänlaiseksi tietokalenteriksi, joka antaa kiinnekohtia sukumme Kivennavalla olon varhaisimpaan jaksoon. Varsinaisten sukutietojen lisäksi siinä on faktoja, jotka valaisevat pitäjän olosuhteita niin yleiseltä kannalta, että niiden voi kuvitella koskettaneen tavalla tai toisella sen kaikkia asukkaita, jopa niin syrjäisessä kylässä kuin Kaukolempiälässä Mikko Mutan talossa asuvaa ja vaatimattomissa oloissa elävää loismiehen Pietari Tuomaanp. Paavolaisen perhettä.

*** 1718 ***

- Kivennavan kappalaiseksi tuli 1718 Georgius Paulius, joka myöhemmin tuli kirkkoherraksi ja toimi vuoteen 1732. Hänen isänsä oli Kivennavan aikaisempi kirkkoherra.

*** 1720 ***

- Kaakkois-Suomessa oli jo nyt 936 lahjoitettua tilaa.

*** 1721 ***

- Uudessakaupungissa solmittiin 30.8.1721 rauha, jossa Venäjä sai mm. "Vanhan Suomen".

*** 1723 ***

- Tsaari lahjoitti Viipurin komendantille Matvei Nejeloville Kivennavalta 18 kylää ja 25 taloa. Kun Nejelov samana vuonna kuoli, antoi hallitsija koko pitäjän vainajan tädille, kamari-neiti Anisia Tolstoille "ikuiseksi omaisuudeksi".

*** 1724 ***

- Määrättiin, että Viipurin läänissä neljän talon oli kerran kuussa lähetettävä yksi mies "ropottitöihin", joita oli Kronstadtissa, Pietarissa, Systerbäckin asetehtaalla, teillä ja Viipurin kaleeritelakalla.

Pietari Tuomaanp. Paavolaisen ja Maria Heikintytären ensimmäinen lapsi Maria syntyi 1724, todennäköisesti Kaukolempiälässä. Hän eli vuoteen 1782. Voidaan olettaa, että Pietarin ja Marian avioliitto on syntynyt joko 1723 tai 1724 Äiti Maria Heikint. oli synnyttäessä 22-vuotias.

*** 1725 ***

Pietari Tuomaanp. Paavolaisen ja Marian toinen lapsi Riitta (Brita) syntyi 1725. Hän eli vuoteen 1790.

*** 1726 ***

- Annettiin Vanhaa Suomea koskeva asetus, jonka mukaan verot

oli pysytettävä samalla kannalla kuin Ruotsin vallan aikana. Niistä 1/3 meni kruunulle ja 2/3 lahjoitusmaan isännälle.

- Kivennavalle saatiin 1726 rakennetuksi kirkko, joka oli tuhoutunut sodan aikana.

*** 1727 ***

- Vanhassa Suomessa suoritettiin 1727-28 veronmaksukykyä mittaava arviointi kamarikollegion asess. A.J. v. Salzan johdolla. Kussakin pitäjässä siihen osallistui kruunun edustajain ja kirkkoherran lisäksi joitakin talonpoikia. Kivennavalla ne olivat Taneli Yrjönp. Koisti (Rantakylä), Knut Patrikki (Ikola), Heikki Jaakonp. Lempinen (Ahjärvi) ja Olli Pekanp. Rämmin (Lipola).

Pietari Tuomaanp. Paavolaisen ja Marian kolmas lapsi Johannes syntyi 1727 Kaukolempiälässä. Hän eli vuoteen 1733.

*** 1729 ***

Kivennavan kirkonkirjoissa Paavolaisen nimi näytti esiintyvän ensikertaa 1729, jolloin Pietari Tuomaanpojan vaimo sai Walborg (Valpuri) -nimisen tytön. Se syntyi 7.7. ja sai nimen 20.7. Tietävästi ainoan kerran 1700-luvun kirkonkirjoissa on nimen kirjoitettu oikein: "Paavolais hustru". Valpuri eli vuoteen 1735.

*** 1730 ***

- Kivennavan kirkkoherra Georgius Paulius kuoli. Kappalainen Jacob Frostman lienee hoitanut kirkkoherran tehtäviä vuoteen 1732.

*** 1731 ***

- Senaatti hyväksyi verotuksen perustaksi revisionimaakirjan 1731. Siinä veroluvut olivat kauttaaltaan ruotsinvallan aikaa alhaisemmat. Kivennavalla manttaalien määrä oli laskenut 183,3:sta 68,0:aan ja tilojen määrä 359,5:stä 225,0:aan.

*** 1732 ***

- Kivennavan pitäjä määrättiin hovikanslialle, jonka hallussa se oli vuoteen 1741. Sitä ennen pitäjä oli siirtynyt Anisia Tolstoilta (ks. 1723) Nejelovin leskelle. Hovikanslialle Kivennapa kuului Systerbäckin tehtaalan alaisena. Kivennavan ollessa hovikanslian alaisuudessa sen asukkaiden oli tehtävä päivätöitä Pietarin keisarill. puutarhoissa.

- Kivennavan kirkkoherraksi tuli Viipurista Johan Deutsch (1732-38). Samalla hän oli tuomiokapitulin asessori.

Pietari Tuomaanp. Paavolaisen ja Marian viides ja viimeinen lapsi Matti (Mathias/Matz) syntyi 15.2.32 Kaukolempiälässä. Hän eli vuoteen 1782.

*** 1733 ***

- Kivennavan kappalaiseksi tuli Karl Gustav Melartopaeus. Hän toimi vuoteen 1738.

Kaukolempiälässä kuoli n. 6-vuotiaana Pietari Tuomaanp:n ja Marian lapsi Johannes 14.4. ja haudattiin 15.4.1733. Hän on tietävästi ensimmäinen Kivennavalla kuollut suvun jäsen.

*** 1734 ***

- Kivennavan kirkkoherra Deutsch, vaimo Sofia Elisabeth Hagen, poika ja renki Tresko mainitaan 1734 Vuottaan kylän asukkaina.

*** 1735 ***

Kaukolempiälässä kuoli n. 6-vuotiaana Pietari Tuomaanp:n ja Marian lapsi Valpuri. Hänet haudattiin 11.5.35.

- Khra Deutsch valitti rovastintarkastuksessa 2.7. taikuuden sitkeää juurtuneisuutta kansassa.

*** 1738 ***

- Kivennavan kirkkoherra Deutsch siirtyi 1738 Hiitolan ja kappalainen K.G. Melartopaeus samalla Sortavalaan. Uudeksi kappalaiseksi tuli Henrik Melartopaeus, mutta joutui pian osallistumaan kirkkoherran vaaliin, jossa seurakunta kannatti häntä kiiwaasti ensimmäiselle vaalisijalle asetettua Valkeasaaren kirkkoherraa Bogislaus Hornborgia vastaan. (Ks. 1739).

*** 1739 ***

- Kivennavan kirkkoherraksi tuli Henrik Melartopaeus. Hän kuoli vuonna 1742.

- Kappalaisena toimi lyhyen aikaa Johan Hoffren siirtyen Muolaan kappalaiseksi.

*** 1741 ***

- Kappalaisena 1741-49 Karl Forsander.

- Kivennapa lahjoitettiin 1741 ylihovimars. Dmitri Shepeleville "ikuisiksi omaisuudeksi". Metsät jäivät laajalti Systerbäckin alaisuuteen. (Ks. 1759).

- Ruotsin sodanjulistus Venäjälle annettiin 28.7. julkisuuteen. Sodan aikana oli Kivennavalla joukkojen kuljetuksia.

- Venäläiset joukot ottivat elintarvikkeita ja tavaraa talonpojilta.

- Venäläiset valtasivat 2.8. Lappeenrannan, josta sota sai Kannaksella Lappeenrannan sodan nimen.

- Suuriruhtinatar Elisabet Petrovna toimeenpani 25.11. vallankumouksen Pietarissa vangiten tsaarin ja julistautuen keisarinna.

- Venäläisiä joukkoja jäi talvileiriin Kannakselle.

*** 1742 ***

- Venäläistä sotaväkeä asettui asumaan usein myös pappiloihin vastoin pappisprivilegioita.

- Väestön piti antaa kyytihevosi armeijan kuljetuksiin ja kerätä heinävarastoja. Hevosten puute kävi suureksi.

- Kirkkoherraksi Kivennavan seurak. kutsui yksimielisesti Gabriel Kalmin, joka sai myös hovimars. Dmitri Shepelevin suosituksen, mutta Kalm sai pian kutsun Narvaan.

*** 1743 ***

- Turussa tehtiin 7.8. lopullinen rauha, jossa Ruotsi menetti Haminan, Lappeenrannan ja Savonlinnan ympäristöineen. "Sota-ajan" on Kivennavankin osalta täytynyt päättyä.

- Viipurin provinssikansliaa käskettiin tutkimaan talonpoikien köyhtymistä vapaavuosien myöntämiseksi. Sodan tuhot Kivennavalla olivat suurimmat. Hovin vouti Osip Ivanov väitti vain muutaman talon maantien varrella olevan "raunioina". Kuitenkin vain 1/3 pitäjästä oli asuttua. Pitäjän kyyditysvelvollisuus siirrettiin Muolaan ja Valkjärven asukkaille.

*** 1744 ***

- Viipurin, Käkisalmen ja Kymenkartanon läänit muodostettiin 1744 erilliseksi kuvernementiksi Venäjän valtakunnassa.

- Vuoden 1734 laki saatettiin rikosasioissa koskemaan myös Vanhaa Suomea.

- Kivennavan kirkkoherraksi asetettiin Johan Salmenius seurak:n mieltä kuulematta.

*** 1745 ***

Kivennavalla vihittiin 7.12. Heikki Kaaponp. Ylhäinen s.1721 ja Maria Pietarint. P:n s. 1724 (T1)

*** 1746 ***

- Kirkonmällä luettiin 14.9. hoviherran kuulutus, että khra Salmenius oli erotettu ja tilalle otettu kappal. Forsander. Asian taustana oli sekä seurakunnan että hoviherran Shepelevin tyytymättömyys Salmeniuksen. Salmeniuksen valituksesta oikeuskollegio palautti hänet virkaansa, mutta oikeudenkäynnit jatkuivat. (ks. 1750).

*** 1747 ***

- Vuoden 1747 jälkeen alkoi yleistyä lahjoitusmaiden antaminen "ikuisiksi ajoiksi ja perinnöllisiksi", kun niitä aluksi oli annettu "toistaiseksi". Myös talonpojat luovutettiin tällöin "sieluiksi" ja muutenkin luovutusehtoja tulkittiin Venäjän käytännön mukaisesti.

*** 1750 ***

- Välikohtaus Kivennavan kirkossa 25.2. Hovinhoitaja, hänen puolisonsa ja starosti Kustaa Kakki häpäisivät Salmeniuksen pitämää jumalanpalvelusta.

*** 1753 ***

Kaukolempiälässä kuoli 27.5.1753 Pietari Tuomaanp. Paavolainen 87 vuoden iässä, joten hän oli syntynyt 1666. Kuollessaan hän oli loinen Tuomas Mutan tilalla no 3. Hautaus 31.5 Suremaan jäivät leski Maria, tyttäret Maria ja Riitta sekä poika Matti. (T1)

Kivennavalla vihittiin 20.12. Matti Pietarinp. P:n s. 1732 ja Helena Aatamint. Mäkeläinen s. 1734 Holttilan kylästä. Morsian oli talollisen tytär.

*** 1754 ***

- Senaatin suorittaman väestölaskennan mukaan Kivennavan väkiluku 1754 oli 2.628 henkeä.

*** 1755 ***

Kuoli 21.2. Heikki Kaaponp. Ylhäinen, joka vsta 1745 oli aviossa Maria Pietarint.:n (o.s. P:n) kanssa. (T1).

*** 1756 ***

Kaukolempiälässä syntyi 30.5. Johannes (Johan) P:n, Matti ja Helena P:n esikoinen. Kastettiin 3.6. (T2).

Kivennavalla vihittiin 1.12. Johannes Johanneksenp. Pirinen s. 6.3.1720 ja Maria Pietarint. Ylhäinen (o.s. P:n) s.1724 jälkimmäinen 2. avioliittoonsa. (Ks. 1755).

* * * 1758 * * *

Kaukolempiälässä syntyi 12.7. Jaakko (Jacob), Matti ja Helena P:sen 2. lapsi. Kastettiin 19.7. (T2).

* * * 1759 * * *

- Tsaari vahvisti Shepelevin testamentin, jossa Kivennapa siirtyi velkasaatavista kreivitär Marfa Shuvaloville ja tämän puolisolle kenr.sotamars., senaattori ja kreivi Peter Shuvaloville.

* * * 1760 * * *

Kaukolempiälässä syntyi 1.10. Heikki (Henrich), Matti ja Helena P:sen 3. lapsi. Kastettiin 15.10. (T2).

- Vuottaalla kuoli 26.8. tal. Tuomas Kuortti n. 25 vuoden iässä.

* * * 1761 * * *

Kuokkalassa kuoli 24.3. Heikki Matinp. P:n n. 6 kk iässä. (Ks. 1760). Hänet haudattiin 1.4. (T2).

Lähteitä:

Paavo Kiuru, Kivennavan historia
Ester Kähönen, Vanha Äyräpää II
Max Engman, St Petersburg och Finland,
Migration och influens
1703-1917.
Sukutaulut.

Jaakko Paavolainen

Paavolaisten sukuseura r.y.:n johtokunta

Jaakko Paavolainen, puheenjohtaja
Bulevardi 11 A 10, 00120 Helsinki
puh. 649 899

Rauno Paavolainen, varapuheenjohtaja
Santunkatu 6, 15150 Lahti
puh. 918-334 401

Aili Bister, 16800 Koski Hl.
puh. 918-641 094

Lauri Paavilainen, Vanhatie 28 A 3,
15240 Lahti, puh. 918-305 630

Lauri Paavolainen, 47710 Jaala
puh. 951-341 09

Reino Paavolainen, Aleksis Kiven katu 32 B 9,
33200 Tampere, puh. 931-370 93

Toivo Paavolainen, Porttikuja 2 F 67,
00940 Helsinki, puh. 304 654

Väinö Tp. Paavolainen, Länsilahdenkuja 4 D,
00210 Helsinki, puh. 692 6860

Elvi Seppälä, Seimenkatu 20,
33730 Tampere, puh. 931-645 985

Väinö Paavolainen, varajäsen
Falanderinkatu 20 A 24, 67200 Kokkola

Tapio Paavolainen, varajäsen
14680 Alvettula, puh. 917-451 59

Kalervo Paavolainen, varajäsen
41630 Oravasaari, puh. 941-668 139

Martti Paavolainen, kunniajäsen
Pengerkatu 22 C 49, 00500 Helsinki

Ritva Paavolainen, sihteeri
Bulevardi 11 A 10, 00120 Helsinki
puh. 649 899

K U T S U

Paavolaisten sukuseura ry:n 50-vuotisjuhlaan
ja sukukokoukseen, joka pidetään
28.-29.6.1986 Aulangon hotellissa Hämeenlinnassa.

Aulanko tarjoaa tilavat ja viihtyisät puitteet kokouksellemme. Lisäksi se sijaitsee keskellä sitä aluetta, millä suurin osa suvun jäsenistä asuu, ja sinne on joka taholta hyvät liikenneyhteydet.

Ohjelma on samantapainen kuin aikaisemmillakin kerroilla:

L a u a n t a i 28.6.

klo 12-14 ilmoittautuminen ja tulokahvi

klo 14 sukuseuran 50-vuotisjuhla

klo 17 päivällinen

klo 20 iltatee, vapaata oleskelua,
filmejä, tanssia

S u n n u n t a i 29.6.

klo 7.30-9 aamukahvi (sauna ja uinti)

klo 9.15 hartaushetki

klo 10 sukukokous

klo 12.30 juhla-lounas (seisova pöytä)

Pyydämme, että sukulaiset mahdollisimman pian ilmoittautuisivat viereisen sivun kaavaketta käyttäen. Se on tarkoitus leikata irti ja lähettää sellaisenaan postikorttina. Sukuseura tukee rahallisesti lapsiperheitä siten, että 4-14-vuotiaan lapsen täysihoitopaketti tulee olemaan vain 80 mk (kun normaali hinta olisi 183 mk). - Ne, jotka eivät halua yöpyä Aulangolla, voivat varata itselleen vain ateriat (sunnuntain aamukahvi on kuitenkin tarkoitettu vain hotellissa asuville). - Kaikkein kiireisimmät voivat varata itselleen vain osan aterioista ja tulla vain niihin tilaisuuksiin, mihin ehtivät. Muistettava kuitenkin on hotellin toivomus, että ennakkovarauksista pidetään kiinni ja toimitaan niiden mukaan.

Liitä sukukokous kesäsuunnitelmiisi! Suuntaa kesämatkasi Aulangolle 28.-29.6.1986!

Ilmoittautuminen Paavolaisten sukuseuran
50-vuotisjuhlaan ja sukukokoukseen

Varaamme seuraavat palvelut:

Vaihtoehto 1

Täysihoitopaketti 366 mk/aikuinen henkilö kahden hengen huoneessa	☐ kpl
0-3-vuotiaat lapset (ilmaiseksi)	☐ kpl
4-14-vuotiaat lapset (alennettu hinta 80 mk)	☐ kpl

Vaihtoehto 2

Ateriat (tai osa niistä)	lauantai tulokahvi	20 mk	☐ kpl
(4-14-vuotiailta lapsilta puolet hinnoista)	lauantai päivällinen	70 mk	☐ kpl
	lauantai iltatee	20 mk	☐ kpl
	sunnuntai lounas	80 mk	☐ kpl

Merkitkää kaikkien tällä kaavakkeella ilmoittautuneiden nimet ja iät:

Allekirjoitus ja osoite: